

Arrest

nr. 55 589 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor de Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 29 november 2006 het Rijk binnenkwam, diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 december 2006, in antwoord op de asielaanvraag van verzoeker, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 16 juli 2007 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 3086 van 25 oktober 2007 besliste de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 2 november 2007 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.7. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 27 november 2008 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 5 december 2008 ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard een beroep in bij de Raad.

1.8. Verzoeker diende via een op 15 december 2008 gedateerd schrijven nogmaals een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.9. Bij arrest nr. 24 736 van 19 maart 2009 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 november 2008.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 oktober 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, die hem op 7 oktober 2010 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2008 werd ingediend en geactualiseerd op 30.10.2009, 17.06.2010 en 20.08.2010 door :

(S., K.)

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van verzoeker beweert dat hij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen ondanks het feit dat hij al het mogelijke heeft gedaan om een identiteitsdocument te bekomen. Verzoeker poogt dit te bewijzen door een attest van de ambassade van Nepal te Brussel d.d. 07.01.2008 voor te leggen waaruit blijkt dat de Nepalese ambassade niet in de mogelijkheid verkeert om een Nepalees identiteitsdocument aan verzoeker af te leveren. Voorts zou de ambassade van Buthan in Zwitserland niet reageren op de schriftelijke verzoeken van (het OCMW van Wezembeek-Oppeem voor) betrokkene om een identi(t)eitsdocument af te leveren. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene poging om een identiteitsdocument te verwerven bij de ambassade van Nepal ontoereikend is. Het is onlogisch dat een burger van Buthan zich zou wenden naar een ambassade van een derde land waar hij geen enkele band mee heeft. Om een paspoort te verkrijgen, dient men zich bovendien persoonlijk aan te

melden bij een ambassade. Het louter versturen van een brief kan niet als een geloofwaardige poging aanzien worden. Betrokkene dient zich tot de juiste ambassade te wenden.

De door de advocaat hierboven benoemde stukken kunnen niet in betrokkenes voordeel weerhouden aangezien uit informatie, verkregen van onze expertendienst CEDOCA, blijkt dat er een diplomatieke post van Buthan in België gevestigd is. Volgens dezelfde bron gaat het om een ambassade, dus met hetzelfde politieke/diplomatieke niveau als de ambassade in Genève. Deze informatie is toegevoegd aan het administratieve dossier van betrokkene. Betrokkene toont bijgevolg niet op een geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven. Er wordt evenmin aangetoond dat verzoeker de nodige pogingen heeft ondernomen om bij deze ambassade een paspoort te bekomen. Constante rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplicht de administratie immers om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Uit zijn dossier blijkt dat betrokkene geen afdoend bewijsstuk voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)). Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren".

Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 7 oktober 2010 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de wet van 15 december 1980)

Op 25/10/2007 sloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de asielprocedure af met de beslissing « Weigering vluchtelingenstatus – Weigering Subsidiäre bescherming »

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een bgv d.d. 17/10/2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 5 december 2008 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de vordering tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing (cf. *RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703*).

Er dient tevens vastgesteld te worden dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Het ingestelde beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 7 oktober 2010 ter kennis werd gebracht.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Totaal ten onrechte beweert DVZ als zou verzoeker nagelaten hebben pogingen te doen om in het bezit te worden gesteld van identiteitsdocumenten;

Dat verzoeker zowel bij de Nepalese Ambassade in België een pas(p)oort aanvraag als bij de Ambassade van Bhutan in Zwitserland;

Dat de Nepalese Ambassade stelde geen identiteitsdocumenten te kunnen afleveren en de Ambassade van Bhutan in Zwitserland reageerde niet op de verzoeken;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken een aantal schendingen heeft gemaakt van de elementaire regels inzake bestuur nl een schending van de motiveringsplicht en een schending van de regels van en behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

Zoals hoger uiteengezet beweert de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker onvoldoende inspanningen deed om een identiteitsdocument te bekomen en dat de inspanningen die werden gedaan ontoereikend waren en dit omdat verzoeker een derde land zou gecontacteerd hebben om een identiteitsdocument te bekomen nl Nepal en omdat verzoeker niet op een gepaste wijze zijn Ambassade zou gecontacteerd hebben en niet de juiste Ambassade zou gecontacteerd hebben nl de Ambassade van Bhutan in België die slechts recent aanwezig is.

Welnu zoals hoger uiteengezet weet verzoeker niet wat zijn nationaliteit is zodat hij alleszins te goeder trouw is geweest wanneer hij de twee Ambassades heeft gecontacteerd. Het is nog altijd beter te veel dan te weinig.

Het verwijt als zou verzoeker persoonlijk zich dienen aan te melden bij de Ambassade van Bhutan in België wordt weerlegd in stuk 3 waar men zelfs niet wordt geaccepteerd.

Verzoeker kon dan ook niet meer doen om een identiteitsdocument te bekomen dan wat hij gedaan heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken vertrekt dan ook van een aantal veronderstellingen die niet zijn onderbouwd omdat men juist met een persoonlijk contact met de Ambassade niet meer kan bereiken dan met een brief : een brief wordt niet beantwoord en een bezoek wordt niet gehonoreerd.

Derhalve is de beslissing niet voldoende gemotiveerd omdat men vertrekt van verkeerde premissen.

Derhalve is het principe van het behoorlijk bestuur geschonden, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht nl de overheid had moeten nagaan of in realiteit een persoonlijk bezoek op een Ambassade enig resultaat oplevert.

Dat verzoeker alle pogingen heeft ondernomen blijkt uit het feit dat ook het Rode Kruis geen documenten kon bekomen.”

3.2. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen het volgende op:

“(…)

In zoverre verzoeker de “motiveringsplicht” als geschonden aanvoert, acht de verwerende partij dit middel niet ontvankelijk.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. ARC.94.0369N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad verzoekers kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat verzoekers motivering waarom hij meent vrijgesteld te zijn van de verplichting een kopie van een identiteitsdocument voor te leggen, niet kan worden aanvaard.

(...)

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd op afdoende wijze rekening gehouden met de door verzoeker voorgelegde stukken. Verzoeker toont niet anders aan.

Het is gelet op de voorgaande motivering niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid te oordelen dat verzoeker niet op een geldige wijze heeft aangetoond dat het onmogelijk is het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9bis §1, waarop verzoeker zich beroept, als volgt luidt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont*

Verzoeker heeft - zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld – nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het (inter)nationaal paspoort / identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet) over te maken bij de aanvraag o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Verzoeker heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen.

Verzoeker beperkt zich ertoe te stellen dat hij de ambassade van Nepal en deze van Bhutan in Zwitserland heeft gecontacteerd, doch hij gaf in zijn aanvraag en de diverse aanvullingen bij zijn aanvraag geen enkele motivering waarom hij de ambassade van Bhutan in België niet heeft gecontacteerd.

Thans brengt verzoeker een stuk aan waaruit zou moeten blijken dat hij “niet wordt geaccepteerd” in deze ambassade. Verzoeker kan evenwel niet dienstig verwijzen naar dit stuk, dat hij thans voor het eerst aanbrengt.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verwerende partij wenst tevens te wijzen op de voorbereidende werkzaamheden van art. 9bis van de wet dd. 15.12.1980:

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende: De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. “ (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33). (nr. 28 487 van 10 juni 2009)

Verzoeker is niet ernstig in zoverre hij beweert dat “de overheid had moeten nagaan of in realiteit een persoonlijk bezoek op een Ambassade enig resultaat oplevert.”

Dienaangaand dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing:

“het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren”

Bovendien werd er door de verwerende partij wel degelijk onderzoek verricht of een paspoort kan worden aangevraagd bij de Bhutaanse ambassade in België. Zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, werden de documenten daarvan toegevoegd in het administratief dossier, en blijkt uit deze documenten dat verzoeker terdege via deze ambassade het nodige kan doen.

Indien verzoeker het administratief dossier zou hebben ingekeken, zou hij dit hebben geweten. Zijn grief mist evenwel elke feitelijke grondslag.

De verwerende partij laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Gelet op het voorgaande heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en geenszins op kennelijk onredelijke wijze, geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.”

3.3. In zijn repliekmemorie stelt verzoeker te volharden in zijn standpunt.

3.4.1. De Raad merkt allereerst op dat verweerder niet kan gevolgd worden in zijn stelling dat het onderdeel van het middel waar verzoeker de schending aanvoert van de motiveringsplicht onontvankelijk is omdat verzoeker niet aangeduid heeft welke wetsbepaling hij geschonden acht. De materiële motiveringsplicht is immers een beginsel van behoorlijk bestuur dat verweerder dient te respecteren en waarvan de schending op zich kan aangevoerd worden.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat hij nagelaten heeft om pogingen te ondernemen om in het bezit gesteld te worden van een identiteitsdocument. Een eenvoudige lezing van deze beslissing leert immers dat verweerder heeft geoordeeld dat verzoekers poging om een identiteitsdocument te verwerven *“ontoereikend is.”* Hierbij wordt erop gewezen dat verzoeker zelf stelt een onderdaan van Bhutan te zijn en dat zijn vraag aan de diplomatieke vertegenwoordiging van Nepal in België om een paspoort te verkrijgen bijgevolg niet logisch is. Daarnaast wordt gesteld dat het feit dat niet gereageerd wordt op zijn brieven gericht aan de ambassade van Bhutan in Zwitserland evenmin toelaat te besluiten dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om in België een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te verkrijgen. Hierbij wordt geduid dat er ook in België een ambassade van Bhutan is en dat verzoeker niet aantoonde dat hij pogingen ondernomen heeft om bij deze ambassade een paspoort te verwerven. De in de bestreden beslissing vermelde gegevens vinden steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en de beoordeling van deze gegevens door verweerder is niet kennelijk onredelijk of onwettig.

De bewering van verzoeker – die in zijn verzoekschrift nochtans aangeeft *“van nationaliteit Bhutan”* te zijn – dat hij niet weet wat zijn nationaliteit is, zijn stelling dat hij *“ter goeder trouw is geweest wanneer hij twee ambassades heeft gecontacteerd”* en zijn mededeling dat *“het Rode Kruis geen documenten kon bekomen”* doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker stelt verder dat verweerder aangeeft dat om een paspoort te verkrijgen een persoon zich persoonlijk dient aan te melden bij de ambassade, doch dat de men *“met een persoonlijk contact met de ambassade niet meer kan bereiken dan met een brief”* en dat *“een brief niet wordt beantwoord en een bezoek niet wordt gehonoreerd.”* Uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt evenwel geenszins dat verzoeker vooraleer de bestreden beslissing genomen werd enig schrijven aan de ambassade van Bhutan in België zou gericht hebben of dat hij er zich in persoon zou hebben aangemeld. Verzoeker toont slechts aan dat hij zich, nadat de bestreden beslissing hem werd ter kennis gebracht, naar de ambassade van Bhutan te Brussel begaf waar hem werd meegedeeld dat hij zonder een afspraak geen onderhoud kon hebben met een lid van het ambassadepersoneel en dat hij vervolgens op 21 oktober 2010 een schriftelijke aanvraag om een afspraak te maken indiende. Uit deze gegevens kan de Raad niet afleiden dat een persoonlijk contact met een lid van deze ambassade niet mogelijk zou zijn en dat het ambassadepersoneel brieven niet beantwoordt, zodat dus ook niet kan geconcludeerd worden dat verweerder is uitgegaan van verkeerde premissen en hierdoor de motiveringsplicht geschonden heeft.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4.2. De zorgvuldigheidsplicht, die verzoeker ook geschonden acht, verplicht de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respecteren van de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De Raad wijst er voorts op dat de zorgvuldigheidsplicht niet impliceert dat, wanneer een bestuur vaststelt dat een vreemdeling naliet een evidente handeling te stellen teneinde een identiteitsdocument

te verwerven, dit bestuur in de plaats van de betrokken vreemdeling dient te onderzoeken of het stellen van deze handeling wel "*enig resultaat oplevert*." Het feit dat een vreemdeling zelf onzorgvuldig optrad bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft niet tot gevolg dat het bestuur de acties die de betrokken vreemdeling had dienen te stellen zou dienen te ondernemen. Het is aan de vreemdeling die verzoekt om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden en die stelt niet over een identiteitsdocument te beschikken, om aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven. Hij kan deze verplichting niet afwentelen op het bestuur.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe een schending van de zorgvuldigheidsplicht vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK